

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně M. L., bytem P., zastoupené: Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, 301 00 Plzeň, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Praha 5, Křížová 25 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 13.5.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 17.3.2014 č.j. X o přelatek na starobním důchodu,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Romanu Seidlerovi se p ř i z n á v á** odměna ve výši 6.292-Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě **do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Plzni na účet číslo: X, VS: 760976, vedený u UniCredit Bank.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou datovanou i s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 17.3.2014 č.j. X, jelikož dle ní je nezákonné a v rozporu i s dobrými mravy, proto požadovala jeho zrušení. Jednání ČSSZ v této věci je velmi nespravedlivé a nepřiměřené, přičemž bylo v rozporu s vůdčí zásadou správního práva (tj. zásadou legality) i s ústavními požadavky kladenými na uplatňování státní moci a soudu navrhla, aby tuto zjevně nepřiměřenou aplikaci § 64 odst. 5 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), překlenul ústavně konformním výkladem. Také namítala, že ČSSZ jí uložila povinnost, protože naplnila třetí alternativu předmětného ustanovení § 64 odst. 5 zákona (je dcerou oprávněné, žila s ní v době její smrti v domácnosti); správní orgán přitom shledal, že jí ve věci vznikla objektivní odpovědnost. Je srozuměna s tím, že konstrukce objektivní odpovědnosti je pro správní právo typická, a že je tedy zakotvena i v § 64 odst. 5 zákona; ČSSZ však uplatnila vůči ní odpovědnost absolutní -*

nepřihlédla totiž vůbec k tomu, že se ve věci nedopustila žádného nezákonného jednání ani jinak nezpůsobila vznik přeplatku (*ohlašovací povinnost vůči ČSSZ splnil z jejího pověření pohřební ústav Souček, ještě před stržením peněz z účtu jsem informovala i banku*), k její tíži nemůže jít, že škoda (resp. nemožnost vrátit poukázanou částku) vznikla zásahem třetího subjektu (banky), ani k tomu, že vznik přeplatku vlastně způsobila sama ČSSZ (*nereagovala včas na splněnou ohlašovací povinnost a již nenáležející důchodovou dávku vyplatila*); v odůvodnění rozhodnutí o námitkách k tomu uvádí jen obecný argument, poukazující na množství spravovaných důchodů. To, že předmětné ustanovení přímo nestanoví žádný liberační důvod, neznamená, že by ČSSZ mohla tam konstruovanou odpovědnost aplikovat jako odpovědnost absolutní. Součástí žaloby učinila i návrh na ustanovení zástupce a přiznání odkladného účinku žalobě, o čemž soud rozhodl usnesením tak, že žádost na přiznání odkladného účinku zamítl dne 18.7.2014 a stejně tak zamítl dne 11.7.2014 návrh na ustanovení zástupce, ale protože žalobkyně podala proti tomuto usnesení kasační stížnost, ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) rozsudkem č.j. 10As 172/2014-34 ze dne 30.10.2014 tak, že usnesení zdejšího soudu ze dne 11.7.2014 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Po vrácení spisu zdejší soud usnesením ze dne 20.2.2015 ustanovil žalobkyni zástupcem Mgr. Romana Seidlera.

Napadeným rozhodnutím ze dne 17.3.2014 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila *rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 13.1.2014*, jímž jí byla uložena povinnost vrátit přeplatek ve výši 11.483,-Kč, který vznikl za období od 14.11.2013 do 13.12.2013 na starobním důchodu J. L., matky žalobkyně, zemřelé dne 31.10.2013. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.3.2014 žalovaná neuznala žádnou z námitek důvodnou a také uvedla, že výplatním dnem starobního důchodu oprávněné byl 14. kalendářní den v měsíci, náležela jí poslední splátka důchodu za období od 14.10. do 13.11.2013, avšak starobní důchod byl vyplacen rovněž za období od 14.11. do 13.12.2013, tj. za období následující po její smrti, za které nenáležel. Podle § 116 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., *o organizaci a provádění sociálního zabezpečení*, se dávky důchodového pojištění vyplácejí dopředu v pravidelných měsíčních lhůtách určených plátcem dávky a v rámci pro klientského přístupu ČSSZ poukazuje měsíční splátky důchodů s dostatečným předstihem před výplatním dnem, aby byly v tento den v každém případě připsány na účet příjemce, proto byla již nenáležející měsíční splátka starobního důchodu za uvedené období připsána na účet oprávněné č. 0286582033/0800 (dále jen **účet**) vedený u České spořitelny, a. s. (dále jen **ČS**), již dne 13.11.2013. Tato skutečnost však v žádném případě nezakládá nárok oprávněné na splátku důchodu za období po dni její smrti, proto ČSSZ požádala ČS o vrácení částek poukázané na účet po smrti oprávněné, ta však požadovanou částku nevrátila s odůvodněním, že na účtu nejsou dostatečné finanční prostředky. ČSSZ považuje za nepochybné, že na starobním důchodu oprávněné vznikl přeplatek za předmětnou dobu ve výši 11.483,-Kč. Z potvrzení ČS ze dne 10.12.2013 vyplývá, že ke dni úmrtí oprávněné neměly k jejímu účtu dispoziční právo žádné jiné osoby. Dále bylo citováno ustanovení § 64 odst. 5 zákona s tím, že má závazný (kogentní) charakter a představuje případ tzv. objektivní odpovědnosti, tudíž se k jejímu vzniku nevyžaduje zavinění. Z těchto důvodů nelze v řízení o stanovení povinnosti vrátit přeplatek na starobním důchodu zohlednit okolnosti posledního období života oprávněné a její smrti, jakož i finanční a sociální důsledky, které měla péče žalobkyně o maminku, proto nebylo možno námitkám vyhovět.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 27.11.2014 závěrem navrhla

zamítnutí žaloby, odkázala na podklady dávkového spisu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, popsala průběh řízení, citovala znění § 64 odst. 5 zákona, odkázala na judikaturu NSS (*rozsudek č.j. 10 Ads 58/2014-35 ze dne 3.4.2014*), kdy NSS *nesouhlasil s tím, že by dotčené ustanovení (§ 64 odst. 5 zákona) bylo v rozporu s ústavním pořádkem, jakkoliv vyvolává nepříznivé následky ve stěžovatelských případech, v obecné rovině je tato norma ústavně konformní. Obecné nastavení pravidla § 64 odst 5 garantuje, že v obvyklých situacích bude důchodovou dávku hradit ta osoba, která měla k účtu přístup a která s největší pravděpodobností také dávku z účtu vybrala. S ohledem na velký počet obdobných věcí v pravomoci žalované současně zákon neklade na žalovanou povinnost zjišťovat, jak se věci vskutku udály a kdo skutečně částku z účtu vybral. Podle zdejšího soudu je nepochybné, že v obvyklých případech § 64 odst 5 minimalizuje počet soudních sporů a slouží k rychlému a efektivnímu uspořádání věcí. O protiústavnosti takto nastavené normy proto nelze vůbec hovořit.* Dále uvedla, že legitimitu odpovědnosti pozůstalé osoby žijící s oprávněnou ve společné domácnosti lze spatřovat v tom, že osoba žijící s poživitelem důchodu ve společné domácnosti se na využívání těchto prostředků podílí, když z důchodu bývají spolufinancovány náklady společné domácnosti.

Žalobkyně prostřednictvím ustanoveného zástupce v replice ze dne 13.3.2015 zopakovala, že peněžní prostředky z účtu nevybrala, ani s nimi jiným způsobem nenakládala. Naproti tomu banku vyrozuměla, aby účet zemřelé matky žalobkyně zablokovala a neumožnila tak další dispoziční s peněžními prostředky, jež se na účtu nacházely, a to i s předmětným přeplatkem. Lze se tedy domnívat, že výklad žalované není v daném případě přílehlavý, protože smysl zákona jednoznačně směřuje k zamezení neoprávněného obohacení rodinných příslušníků, kteří mají přístup k účtu oprávněného a mohou tak zneužít státní prostředky. V této věci se peněžní prostředky vůbec nedostaly do dispozice žalobkyně, nýbrž s nimi neoprávněně nakládala banka, proto by odpovědnost za vrácení přeplatku neměla přecházet na žalobkyni, která žádným svým jednáním nezpůsobila, že přeplatek byl spotřebován, a proto jej nebylo možné vrátit. Pasivní legitimace k vymáhání přeplatku by se tak měla odvíjet od zneužití splátky na důchodovém pojištění bankou, která vědomě způsobila nemožnost jejího vrácení z titulu přeplatku žalované, když příslušné peněžní prostředky měla na účtu zablokovat. Naopak žalobkyně vyvinula veškerou snahu, aby k jejímu zneužití nedošlo. Proto by k těmto skutečnostem jako k možnému liberačnímu důvodu mělo být přihlédnuto v zájmu odstranění tvrdosti a nespravedlnosti tohoto ustanovení. Zmíněno také bylo, že lze posuzovat za příliš tvrdé vůči ní, aby na základě zcela zanedbatelného příjmu, kterého se jí dostává, žalovaná rozhodla o povinnosti vrátit přeplatek na starobním důchodu její zemřelé matky. S ohledem na tuto skutečnost žádala žalovanou o odstranění tvrdosti zákona, avšak ta její žádosti nevyhověla, proto setrvala na podané žalobě.

Následně žalovaná v podání doručeném soudu dne 8.4.2015 uvedla, že Dávková komise ministryně práce a sociálních věcí neneviduje žádost žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona, její podnět k zahájení přezkumného řízení ze dne 1.4.2014 byl MPSV odložen, o čemž byla žalobkyně dne 2.5.2014 informována a vzhledem k tomu, že doposud nevyčerpala veškeré opravné prostředky, které jí právní řád dává k ochraně jejích zájmů, nebylo by do pravomocného rozhodnutí o žalobě rozhodováno o odstranění tvrdosti zákona.

Žalobkyně dne 11.5.2015 v podání navrhla provést k důkazu výpis z účtu zemřelé J. L. za období od 31.10. do 31.12.2013, aby mohlo být demonstrováno, kdy přišla na předmětný účet výplata důchodu, kterou již žalovaná neměla zasílat, a následně kdy banka zaslala

uvedený důchod třetím osobám, a dále že nedošlo k výběru výplaty důchodu ze strany žalobkyně; výpis však v současnosti nemá k dispozici, byť o jeho zaslání požádala společnost Česká spořitelna, a.s., žádá soud, aby uvedenou banku vyzval k předložení tohoto výpisu. Zároveň zastupující advokát vyúčtoval odměnu za zastupování dle advokátního tarifu za 3 úkony (převzetí a příprava zastoupení, 2x sepsání právního rozboru věci) á 1580,-Kč za úkon a 3 režijní paušály á 300,-Kč, tj. 5.640,-Kč a daň z přidané hodnoty (21%), tj. 1.184,-Kč, neboť je jejím plátcem (u zdejšího soudu vedeno pod Spr. č. 779/2009), a požadoval odměnu zaslat na č. ú. X, VS: 760976, vedený u UniCredit Bank.

Poté ještě žalovaná v podání ze dne 1.6.2015 (zároveň vrátila soudu dávkový spis), uvedla, že spis neobsahuje žádné podání žalobkyně, které by mohlo být posouzeno jako žádost o odstranění tvrdosti zákona a odpověď MPSV na dotaz ČSSZ je založen v dávkovém spisu.

Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 17.3.2014 bylo žalobkyni doručeno dne 19.3.2014. Dále ze založených listin – sdělení ČS ze dne 10.12.2014 a připojených výpisů obrátů ze sporožirového účtu zemřelé J. L. za říjen a listopad 2013 (kopie listin jsou založeny v soudním spisu na č.l. 87-90) vyplývá, že ke dni úmrtí neměly k účtu dispoziční právo žádné jiné osoby; v říjnu 2013 činil počáteční zůstatek -10.371,33Kč, dne 11.10. byl připsán důchod ve výši 11.483,-Kč a mimo jiné dne 31.10.2013 proveden výběr hotovosti -1.200,-Kč; v listopadu počáteční zůstatek činil -10.303,12Kč, dne 13.11. byl připsán důchod ve výši 11.483,-Kč, úmrtí majitele účtu uvedeno u data 21.11.2013, v obou měsících bylo formou inkasa placeno stravné 34. Zákl. škole (546 a 390 Kč), dále trvalou platbou na účet v ČS měsíčně 4.296,-Kč atd., za SMS změna zůstatku dne 31.10. účtováno 12,-Kč a 25.11. pak 9,-Kč, konečný zůstatek k 25.11.2013 činil 0,-Kč. Dle úmrtního listu J. L. zemřela dne 31.10.2013. Založena je i kopie podnětu žalobkyně ze dne 13.1.2014 adresovaného MPSV a sdělení MPSV ze dne 2.5.2014 o odložení podnětu (žalobkyně byla i upozorněna, že předmětnou částku nemá opomenout uplatnit v rámci dědického řízení, aby mohla být vypořádána s případnými ostatními dědici zůstavitelky).

U ústního jednání dne 11.6.2015 žalobkyně setrvala na žalobě s tím, že s účtem matky manipulovat nemohla, ani s ním nemanipulovala, dne 31.10.2013 vyzvedla částku 1.200,-Kč, v tu dobu ještě její matka žila, peníze potřebovala pro ni; nemůže za to, že matka měla dluhy, neznala jejich výši, protože jí ani neukazovala výpisy z účtů, které dostávala. Pokud se týká oznámení o úmrtí oprávněné osoby bance, je přesvědčena o tom, že to měla zařídit pohřební služba Souček, a tudíž neví, z jakého důvodu je údaj ohledně úmrtí majitele účtu až u data 21.11.2013; o žádných SMS zprávách z banky ohledně změny zůstatku ze dne 31.10. a 25.11.2013 nic neví, pravděpodobně máma to tak měla nastavené, její mobil má k dispozici ona, ale už je dávno vypnutý. Usnesením vyhlášeným při jednání soud zamítl jako nadbytečný důkazní návrh ze strany žalobkyně (případné oznámení ČS ve věci mechanismu a postupu v případech úmrtí majitelů účtů jí vedených ve vztahu k případným trvalým příkazům, které zadali). Závěrem pak žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že postupovala tak, aby nevznikla škoda na straně státu a nemohla učinit již jiná opatření, než která učinila, tudíž ust. § 64 odst. 5 zákona je vůči ní za těchto okolností tvrdé a dovolávala se jeho změkčení; zástupce žalobkyně oproti původnímu vyúčtování s ohledem na účast u jednání požadoval odměnu

celkem za 4 úkony, za 4 režijní paušály a DPH ve výši 21%. *Zástupkyně žalované závěrem navrhla zamítnutí žaloby s odkazem na zaslaná stanoviska.*

Podle § 64 odst. 5 zákona má-li právo disponovat s peněžními prostředky na účtu oprávněného jiná osoba než oprávněný, je tato jiná osoba povinna vrátit plátcí důchodu splátky důchodu oprávněného, které byly připsány na takový účet po dni, za který náležela poslední výplata důchodu zemřelého oprávněného. Není-li takové osoby, jsou povinny plátcí důchodu vrátit tyto splátky důchodu postupně manžel (manželka), pokud mu (jí) po zemřelém oprávněném vznikl nárok na vdovecký (vdovský) důchod, a dále děti a rodiče, jestliže žili s oprávněným v době jeho smrti v domácnosti; nelze-li takto vrátit tyto splátky důchodu, považují se tyto splátky důchodu za dluh oprávněného, který se vypořádá v rámci dědictví.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 17.3.2014 není důvodná* s ohledem na níže uvedené.

Žalobkyně neprokázala, že v jejím případě nebylo postupováno v souladu s § 64 odst. 5 zákona, i když toto ustanovení může působit nespravedlivě, neboť se zemřelou maminkou J. L. žila v době její smrti v domácnosti, což ani nepopírá, a jak vyplývá z provedených důkazů - výpisů obrátů ze sporožirového účtu č. X zemřelé za říjen a listopad 2013, byly z účtu hrazeny i poplatky pro dceru žalobkyně (*stravné pro 34. ZŠ*), v den úmrtí jmenované byla vybrána částka 1.200,-Kč a oznámení úmrtí jmenované bance je uvedeno až u data 21.11.2013, přestože zemřela již 31.10.2013 (*soud toliko podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že pohřební ústav neohlašuje úmrtí osoby bance, u které měla vedený účet, nečiní tak ani matrika úmrtí příslušného úřadu, která např. o úmrtí informuje evidenci obyvatel, soud či ČSSZ*). Při podání žaloby ani v průběhu řízení žalobkyně nepředložila žádné důkazy na podporu svých tvrzení o včasném oznámení úmrtí jmenované bance; rovněž soud nepřehlédl, že dne 31.10. a 25.11.2013 byly bankou zaslány zpoplatněné SMS o změně zůstatku na účtu, které prokazatelně nebyly vyžádány zemřelou a tedy ani jí doručeny. Žalobkyně sice tvrdila, že vyvinula veškerou snahu, aby k zneužití důchodové dávky nedošlo, údajně ještě před stržením peněz z účtu informovala banku, avšak vůbec nepřipustila, že zásadní pro vznik přeplatku na starobním důchodu zemřelé byla skutečnost, že stav účtu její zemřelé matky byl v mínusu, tj. debetu, o čemž údajně nevěděla, ač z účtu byly hrazeny i trvalé příkazy týkající se i potřeb její nezletilé dcery, přičemž soud neměl potřebu zkoumat, zda jednotlivé trvalé příkazy byly v zájmu žalobkyně či její rodiny, které by jinak musela hradit ze svých prostředků. Vzhledem ke zjištěnému se tvrzení žalobkyně o její nevědomosti o stavu účtu matky jeví poněkud nereálné, zejména když v den úmrtí matky ještě vyzvedla v hotovosti částku 1.200,-Kč údajně pro její potřebu, kterou však nespecifikovala. Pokud by byl zůstatek na tomto účtu, nenastala by ani po zaplacení trvalých příkazů i s ohledem na příchozí platby situace, že banka nemohla s ohledem na stav účtu vrátit oprávněné žalované částku starobního důchodu, která zemřelé již nenáležela. Soud také nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné a v rozporu s dobrými mravy, či by vykazovalo jiné vady, které je soud povinen zjišťovat ex offio. S ohledem na stávající judikaturu NSS nebylo ani zjištěno, že by ustanovení § 64 odst. 5 zákona bylo v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Rovněž nelze přehlédnout, že

žalovaná je povinna v souladu se zákonem hradit přiznané důchody měsíčně předem, tudíž dochází v případě úmrtí oprávněných osob k přeplatkům na důchodu, avšak neznamená, že v takovém případě není povinna přeplatek vymáhat, ba právě naopak a to i bez ohledu na finanční či sociální situaci povinného jako v této věci.

Žalobkyni nic nebránilo, aby svoji iniciativu věnovala správnému postupu, jak ostatně toliko tvrdila, ale neprokázala, i když by to na výsledku řízení nic nezměnilo, protože nepochybně minimálně po dobu hospitalizace, při které její matka zemřela, měla možnost zjistit stav jejího účtu z příslušných výpisů, když měla i možnost z něho vybírat hotovost, jak ostatně i učinila, a navíc z tohoto účtu byla trvalým příkazem hrazena platba ve prospěch její dcery, proto i nepochybně v jejím zájmu byla znalost stavu účtu, aby stravné za dceru bylo uhrazeno a bylo pouze její věcí, jaký postup zvolila. Za dané situace však žalobkyně nemůže očekávat, že snad dojde k zániku tohoto „dluhu“ bez ohledu na údajnou tvrdost vůči ní jako povinné osobě ve smyslu citovaného § 64 odst. 5 zákona vzhledem k její sociální i finanční situaci, když pro stav účtu bez jakéhokoli zůstatku a navíc v debetu bylo nemožné vrátit oprávněné ČSSZ starobní důchod, na který již nebyl nárok s ohledem na úmrtí poživatele tohoto důchodu.

K tomu soud ještě uvádí s ohledem na obsah *rozsudku NSS č.j. 10 Ads 58/2014-35 ze dne 3.4.2014*, na který odkázala i žalovaná ve svém vyjádření k žalobě, že § 64 odst. 5 zákona je formulován jako objektivní odpovědnost osob zde vymezených (*bez ohledu na to, zda se tato konkrétní osoba skutečně obohatila či nikoli*), přičemž zákon nezná ani žádnou kategorii zproštění se odpovědnosti (*liberace*), proto byla žalobkyně správním orgánem, tj. žalovanou, zcela po právu označena jako subjekt, jež má přeplatek na důchodě vyplacený na účet oprávněného zemřelého vyplatit, když v podstatě se jedná o ideu rychlého vrácení přeplatku, k němuž zákonodárce v roce 2011 směřoval. Správní orgán, který dotčené ustanovení aplikoval, nemusel přistoupit ani ke složité interpretaci právní normy, neboť tato byla zcela jasná. Zákon nedává správnímu orgánu aplikujícímu právo žádný manévrovací prostor pro jiný výklad. Správní orgán ani soud není někým, kdo ničím a nijak neomezován rozděluje dobro dle svých individuálních úvah.

V postupu žalované v této věci soud neshledal pochybení, proto s ohledem na zjištěné rozhodné skutečnosti neshledal důvody pro vyhovění žalobě a požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalované, neboť žalovaná nepochybila, když rozhodnutím ze dne 13.1.2014 uložila žalobkyni povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu její zemřelé matky, jelikož byly splněny zákonem stanovené podmínky pro takové rozhodnutí a ani nepochybila tím, že námitky žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí zamítla, když se s nimi vypořádala v dostatečně srozumitelném odůvodnění rozhodnutí, které je srozumitelné pro toho, kdo jeho obsah hodlá pochopit.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 17.3.2014 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, když argumentaci žalobkyně o přílišné tvrdosti vůči ní v její situaci nelze v tomto řízení žádným způsobem zohlednit, jelikož dle § 4 odst. 3

zákona č. 582/1991 Sb. ministr práce a sociálních věcí může odstraňovat tvrdosti zákona, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení, a může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech, což v této věci nenastalo; soud toliko poznamenává, že žalobkyně se obrátila s podnětem na ministerstvo práce a sociálních věcí, které však podnět odložilo, jak vyplývá z jeho podání ze dne 2.5.2014 založeného v dávkovém spisu.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

Výrokem III. rozsudku bylo rozhodnuto o odměně za zastupování ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Seidlerovi, neboť v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.), proto mu byla přiznána odměna za zastupování v souladu s předloženým vyúčtováním ze dne 11.5.2015 zvýšené o další právní úkon – účast u jednání soudu dne 11.6.2015, tedy za celkem 4 úkony á 1.000,-Kč a 4 režijní paušály (*náhrada hotových výdajů*) á 300,-Kč a 21% DPH (*jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty – vedeno u zdejšího soudu po sp.zn. Spr 1764/2009*), z částky 5.200,-Kč, tj. 1.092,-Kč, celkem tedy 6.292,-Kč dle § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g), § 13 odst. 3 a § 14a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*), v platném znění. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na jím uvedený účet z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 11. června 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně